

МОЛОДАЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 3 (352).

П'ятниця, 6 січня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ЧАС, ВПЕРЕД!

ТИЖДЕНЬ тому, ми розпрощалися з 1960 роком. Перейдено ще один великий історичний рубіж: Радянська країна вступила в третій рік великого семиріччя.

Рік минулий був по-справжньому хорошим, радісним, плодотворним. Він ознаменувався блискучими успіхами трудівників колгоспних ланів, заводів, працівників науки та культури і збережеться в пам'яті людей, як етап дальшого росту бригад та ударників комуністичної праці, як період зрослої впевненості в тому, що величні накреслення семиріччя будуть здійснені успішно.

Як і по всій країні, в нашій області ніби яскраві вогні розгорялася творча ініціатива трудящих, з'явилися нові чудові починання. Рух молодих послідовників львівського свинаря Я. Чижа і формування залізничного ешелону семиріччя, закладання майже трьох мільйонів тонн комсомольського силосу і шестство над впровадженням нових методів електрозварювання...

А втім всіх хороших справ нашої славної молоді і не злічити!

Та не в характері радянських людей стояти на місці! Вперед, до заповітної мети — комунізму — спрямовані наші кроки. Темпи розвитку країни соціалізму набагато перевершили все, що будь-коли знала історія. Передбачалося, що за перші два роки семиріччя промислова продукція країни зросте на 17 процентів, а вона збільшилася на 23 проценти. Рушійною силою цього прогресу радянського народу є могутня воля Комуністичної партії. Згуртовані нею, тісно спаяні в єдине ціле, ми рік від року сильнішаємо, все величнішими стають діла людських рук.

Який куточок нашої області не візьмеш — всюди нинішній рік буде заповнений безліччю нових звершень нашої енергійної молоді, серед якої вже є немало юнаків і дівчат з комуністичною свідомістю.

На нові рубежі виходить славнозвісний свинар Л. Лукашевський. Його мета — в третьому році семиріччя зняти з відгодівлі 1.700 голів свиней і добитися зниження собівартості кожного центнера м'яса у порівнянні з досягнутими показниками на 25 процентів. По 40 ділових поросят від кожної свиноматки зобов'язалася одержати молода свинарка колгоспу імені Щорса, Онуфривського району, Віра Агієвич. 6,5 тисяч літрів молока від кожної корови — таке зобов'язання передової в області молоді доярки Віри Балан з колгоспу «Росія», Ульянівського району.

Далекосяжні плани і у молодих трудівників промисловості, транспорту. Колектив «Кременчукгесбуду» — ударної комсомольської будови — вирішив до Дня будівельника здати Кременчуцькій гідровузлу державній приймальній комісії. Сівалки нової конструкції вийдуть на колгоспні лани з цехів заводу «Червона зірка», зростуть темпи спорудження ударних комсомольських об'єктів — Ново-Українського, Олександрійського, Долинського цукрозаводів, Кіровоградського м'ясокомбінату.

Комсомольці області остаточно визначають свої рубежі по озелененню міст і сіл, збиранню металевого лому і т. д.

Намічені четвертою сесією Верховної Ради СРСР плани на 1961 рік, відкривають перед кожним з нас, юні друзі, безмежний простір для творчих дерзаних, натхненної праці. Комуністична партія, її ленінський Центральний Комітет твердо і впевнено ведуть нашу Вітчизну по точному і правильному курсу — до комунізму. За життя ще краще, ще радісніше і щасливіше боротимуться радянські люди в нинішньому році. «Ми прийдемо до перемоги комуністичної праці!» — сьогодні ці ленінські слова вже не тільки наше знамено. Це вже наша найближча жива дійсність. І сьогодні, в перші дні третього року семиріччя, як бойовий клич звучать крилаті слова чудового радянського поета В. Маяковського:

Шагай, страна,
Быстрой, моя —
Коммуна у ворот.
Вперед, время,
Время,
вперед!

Свято ялинки в Кремлі

Ввечері 3 січня сотні учнів ремісничих і технічних училищ зібрались у Великому Кремлівському палаці на свято ялинки.

До юнаків і дівчат прийшов Микита Сергійович Хрущов. Разом з ним були члени його сім'ї і його перша вчителька в селі Калниці — Лідія Михайлівна Шевченко. Молодь, що збралася в Георгіївському залі, бурхливими оплесками вітала дорогого гостя і його супутників.

Велика група дітей — учнів ремісничих училищ —

підносить Микиті Сергійовичу та іншим гостям новорічні подарунки. Микита Сергійович потищує руки дітям, дякує їм.

Микита Сергійович сфотографувався з учасниками свята.

Наприкінці відбувся концерт майстрів мистецтв столиці. Тов. М. С. Хрущов разом з своєю вчителькою Л. М. Шевченко і членами сім'ї зробив прогулянку по Кремлю, оглянув панораму святкового Тайницького саду. (ТАРС).

Освіта — герої праці — Молоді Кіровоградці

Навчився сам — навчи інших

ВІКТОР закінчував перевіряти робочі органи трактора, коли до нього підійшов бригадир В. П. Мельниченко з незнайомим хлопцем.

— Це твій новий приціплювач, — звертаючись до Віктора, сказав бригадир.

Залишившись самі, хлопці швидко познайомилися. А вже через годину — друга Авер'ян Гіль знав, як треба заглиблювати лани культиватора при букетуванні цукрових буряків. Потім його молодий учитель повідав «секрети» водіння і догляду за машиною.

У вільну годину Віктор підіймав капот трактора і розповідав новачку про будову мотора, або, простеживши на землю ватянку, залазив під машину і роз'яснював будову ходової частини. Восени механізатор і приціплювач, ремонтуючи трактор, двох перебрали всі вузли машини.

...Прошло небагато часу. Практичні заняття з Віктором Кухаревським і самостійне вивчення технічної літератури дозволили Авер'яну успішно здати заліки і одержати спеціальність тракториста. Найбільшою радістю для нього був день, коли Віктор передав йому свого «ХТЗ-7», а сам пересів на зерновий комбайн.

Авер'ян Гіль лише один з п'яти колгоспників, яким допоміг оволодіти професією механізатора комуніст Віктор Кухаревський. Нещодавно став трактористом ще один його учень — Станіслав Мельничук.

Турбуючись про підготовку молодих кадрів, Віктор не забуває про підвищення своєї ділової кваліфікації. Нещодавно мені довелось чути, як кілька молодих колгоспників сперечались між собою про те, ким працює Віктор Кухаревський. Одна говорила, що трактористом, друга наполягала на тому, що бачила його за штурвалом комбайна, третя зауважила, що він — шофер, а четверта заявила, що вона бачила Віктора на молочно-товарній фермі, коли той налагоджував роботу доїльних апаратів. Ніхто з дівчат не помилявся. Адже їх комсомольський ватажок став механізатором широкого профілю.

Довідавшись про заклик олександрійського свинаря Леоптія Лукашевського, який запропонував наслідувати приклад кримчач, і добитися того, щоб всі тваринники управляли машинами, Віктор вирішив допомогти працівникам ферм впровадити механічне доїння, оволодіти сільськогосподарською технікою.

Віктор не зрадить своєму задуму. Адже в бригаді, де він працює, вже давно існує правило: «Сам навчився — навчи інших».

А. ПОРТНОВ,
юнкор.

Колгосп «Україна»,
Кіровоградського району.

На знімку: Віктор КУХАРЕВСЬКИЙ.
Фото автора.

А який твій влад у СЕМИРІЧКУ, МЕХАНІЗАТОРЕ? ОВОЛОДИВАЙ ТЕХНІКОЮ ТАК, як Віктор КУХАРЕВСЬКИЙ!

ПЛЕНУМУ ЦК КПРС-

ПООВІЦЯЛИ —

пленти лан заготовили...

До 10 січня відремонтувати всю техніку! — таким було рішення відкритих комсомольських зборів артілі імені Чапаєва, Ново-Українського району.

Як сказали, так і зробили. Молоді чапаєвці слів на вітер не кидають. З ранку й до вечора в кузні і в майстерні, на польовому стані не стихають людські голоси, дзвеніть метал.

— Ну, як, хлопці, скільки сьогодні буде? — цікавиться секретар комсомольської організації колгоспу Григорій Луценко.

— Ось цей уже останній, — каже Славо Зозенко і задоволено поплескує долонею по щойно припасованій лані культиватора.

— Молодці! — поспіхається Григорій.

— Такі вже як є, — скромно відповідає тракторист. І додає: — До всіх культиваторів по два ком-

ЗРОБИЛИ

два зернових та силосний комбайн. Комсомольці Микола Біленко, Анатолій Корол, Леонід Ломакін, які добре попрацювали на польових роботах, зараз успішно завершують підготовку машин до наступного сезону.

Не забувають хлопці і про своїх «підопічних» — кролів. Почали вони з малого: кожен кролевод-любитель приніс на польовий стан своїх пухнастик. Зібрали сім кролиць. А тепер зимують тут 21 кролиця, 4 самці і 16 молодих кроленят.

Годувати, чистити клітки кожен член тракторної бригади вважає таким же своїм обов'язком, як і догляд за трактором. Спільними зусиллями зробили вони й зимові крильчатники. І ще виготовляють запасні. Адже кролеферма розростеться до трьохсот голів — так назвали механізатори. І дадуть вони рідній артілі в 1961 році не менше 500 кілограмів кролячого м'яса.

О. ГАЙКО.

Ми, трактористи, — народ дружний. І хоч небагато нас у бригаді — всього дванадцять чоловік, та в колгоспі ми непогану славу здобули. Бо будь-яке зав-

У НАШІЙ

данья виконували, вкладаючись у строки. Взяти хоч би зяблеву оранку. Все-таки 1.200 гектарів — площа чимала. А якщо врахувати погодні умови минулої осені, то стане зрозуміло: скрутнолувати доводилося нам. Та хлопці у нас такі, що їх ніщо не зупинить: ні дощ, ні мряка, ні пронизливий вітер. Тому й управилися з оранкою своєчасно.

А тон в усьому молодь задавала. Микола Карпенко, наш секретар комсомольський, бувало, по півтори норми виконував. Тут, звісно, дається взнаки і п'ятирічний досвід. Але всерйозно без старанності, запалу молодечого цього було б замало.

Шанують механізатори своїх молодих вихованців. Та чи не з найбільшою повагою ставляться до Миколи Бойка. Про нього окремо розповісти хочу.

Працює юнак разом з нами вже не перший рік. Був трактористом і у вечірню школу ходив. А після десяти класів вступив на заочний відділ Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства. Тепер він у нас студент 4-го курсу. Важко вчитися й працювати. Та в Миколи одне другому не заважає: у нього на все вистачає витримки, вміння і часу.

А оце недавно, у вересні, радість пережив хлопець — призначили його бригадиром нашим. Дарма, що молодий. Довірили йому це діло важливе.

Не буду гріха таїти, траплялося раніше у нас таке, що дехто на роботу запізнавався, а то й взагалі працював аби день до

ТРАКТОРНИЙ

вечора. Та минуло все це. Тепер у нас щоранку п'ятихвилинки проводяться, і я не пам'ятаю, щоб хтось був відсутній. Місце своє робоче кожен знає, трудяться механізатори на совість. І не заради високого заробітку. Просто всі розуміють: для рідного ж колгоспу робимо, для людей.

Словом, з тих пір, як очолив Микола бригаду, багато дечого змінилось.

...Зараз важливий період у нашій роботі — до весни готуємось. Ремонтуємо борони, сівалки, культиватори, щоб, як почнеться січень, не було ніякої затримки. Тут уже відзначається і наш коваль бригадний — Тетяна Кравченко. Багато, напевне, це дивує дівчина — і раптом коваль. То нічого, що дівчина. Та не всякий хлопець зможе з нею позмагатися.

Так ми всі гуртом, як-то кажуть, і трудимось. Все робимо, щоб підготувати хорошу основу під високі урожаї нинішнього року.

Л. ОРЛЕНКО,
тракторист колгоспу імені Леніна,
с. Новгородка.

Добрива — на поля!

У ЗИМОВУ пору молодь колгоспу імені Сталіна, Маловисківського району, не робить перепочинку. Сільські трудівники взяли за заготовлю місцевих добрив.

Комсомольська організація створила постійні молодіжки ланки по вивезенню перегною в поле. За ними закріплено по одному трактору з причепами. Очолити

ланки трактористи Віктор Мельник, Володимир Кудря та інші.

Комсомольці вирішили під посіви кукурудзи вивезти 4,5 тисячі тонн гною. — Дві тисячі вже є! — рапортують молоді хлібороби.

Л. КЛЮЧКА,
член коопункту «Молодого комунара».

Недарма довірили їй гурток

Завжди, коли юнаки і дівчата колгоспу «Україна», Маловишківського району, сходяться на заняття гуртка «Комунізм — практичне завдання нашого покоління», вони знають: пропагандист Юлія Пойда і сьогодні розповість їм щось нове, цікаве. А тому й людно завжди на заняттях.

Виступаючи перед своїми слухачами, Юлія ніколи не говорить сухими, штампованими фразами, це читає все підряд з газет. Вона стисло і доступно, своїми словами розповідає про переваги радянського ладу над капіталістичним, про історичні завдання Великої Жовтня. Дуже часто в своїх бесідах Юлія повідомляє про події, які відбуваються за рубежом, по нашій країні, в рідному селі.

Відверто кажучи, дехто з молоді іноді не помічає великих перетворень, які відбулися в селі останнім часом. А послухають пропагандиста і не знають, що у них є хороша школа, клуб, будуеться магазин, виростає десяток добротних будинків, та ще й не яких-небудь, а цегляних, вкритих залізом або шифером. Село радіофіковане, в кожній оселі вечорами сяють електролампочки. Виходить так, ніби вперше вони дізналися, що молодий свиняр Віктор Червченко є послідовником Я. Чижка. Це комсомолка зуміла так розповісти про скромного товариша і його працю, що кожний із слухачів починає розуміти: В Червченко — гордість всього району!

Багато комсомольців артилі добровільно відмовилися від «теплих» місць і пішли працювати на тваринницькі ферми. Добре знають слухачі і Валю Мураховську, і Світлану Воробйову, і Петру Скрипника. А от розповідь про них Ю. Пойда — і ніби ще ближчим стають ці люди.

Та не тільки в клубі зустрічається зі своїми слухачами Юлія. Як тільки відбувається якась важлива подія в нашій країні або за рубежом, не рахуючись з часом, комсомольський пропагандист побуває на тваринницьких фермах, в майстернях, на польових станах. Тут і

розповідає трудящим про останні новини. Невтомна комсомолка любить і вболіває за свою справу, завжди цікавиться діяльністю комсомольської організації, допомагає юнакам і дівчатам розібратися в незрозумілих питаннях.

В літній час, коли у восьмирічній Краснопільській школі, де Юлія Пойда працює вчителькою, стає менше роботи, вона завжди знаходить час, щоб попрацювати в полі серед молоді. Бо де ж краще знайдеш спільну мову?

Зараз, коли наша країна зустрічає наступний Пленум ЦК КПРС, Юлія Пойда палким словом допомагає колгоспникам сьогодні працювати краще, ніж вчора, добиватися нових успіхів.

І. ТЕЛЯТНИК,
керівник позаштатного корпункту «Молодого комунара».

Маловишківський район.

Недбала завідуюча

У С. СЕМИДУБАХ, Голованівського району, є хороший, просторий клуб. Зовсім недавно його стіни прикрасили орнаментом. І все ж вечорами на вогник клубу молоді села сходяться неохоче. Завідуюча клубом Л. Шаповал дуже недбало виконує свої обов'язки. Раніше вона хоч обіцяла організувати хороший та танцювальний гурток, а зараз про це й мови не ведеться.

А. МАЗУРЕНКО,
позаштатний секретар Голованівського райкому комсомолу.

СТАЛІНСЬКА ОБЛАСТЬ. Ударна комсомольська будова стану «1700» на Ждановському заводі імені Ілліча вступила в передпусковий період. Монтажники в співробітництві з експлуатаційниками приступили до випробування робочих вузлів і агрегатів.

На знімку: одна із кращих електроварниць управління «Промматка» комсомолка Олександра РУБАХІНА, яка працює на будівництві.

Фото П. Кашкеля. Фотохроніка ТАРС.

ВІСТІ, привезені з «Алмазного»

«Двісті шістдесят і одна» — так назвали зустріч піонервожатих з виробництвом в республіканському піонерському таборі «Алмазний». «Двісті шістдесят» — це 260 професій, які представляли на семінарі його учасники, а «одна» — це та, що об'єднала різних за сіком і професіями жителів «Алмазного» — піонервожатих.

Як наблизити піонерські загонами до бригад комуністичної праці, чи доцільно мати в загоні вожака-виробничника і вожака-старшокласника — ці питання хвилювали молодих вихователів. Багато корисного почули ми на семінарі. Так в Харкові існує рада вожатих-виробничників. Вона є творчим центром роботи виробничників з піонерами.

Коллективи кийських підприємств мають тісний зв'язок із школами. В них є чому почитатися. На зустрічній фабриці, наприклад, де

ми побували, поряд з домиками зобов'язані бригади підприємств є і зобов'язання піонерських загонів, з якими ці колективи змагаються. Робітники і піонери влаштовують спільні збори. Розповідали на семінарі й про роль «зеленого патруля» — школярів, які оберігають природу та озеленюють вулиці міст і сіл. «Зелений патруль» варто б створити в кожній школі.

Одна з важливіх піонерських справ — збирання металолому. Треба, щоб до неї більш активно примикали й вожаки з виробництва. Адже поки що наша область по відвантаженню брухту відстає.

Найбільше часу було відведено питанням про те, як організувати цікаві і веселі дозвілля піонерів, масовий туризм. Вже зараз, взимку, слід продумати маршрути походів, зокрема одноденних, готувати дітей до них.

Ось деякі з тих вістей і міркувань, які ми привезли з «Алмазного».

Л. САВРАНСЬКА,
Л. МЕДВЕДЕВ.

ЩЕ ОДНА УДАРНА КОМСОМОЛЬСЬКА

На карті республіки з'явиться КОМСОМОЛЬСЬК-НА-ДНІПРІ

Напередодні свята Великого Жовтня всю країну облетіла радісна звістка: дав струм останній агрегат Кременчуцького гідрозула — ударної будови українського комсомолу.

Тепер будиночки молодих будівельників з'явилися біля села Радуті, розташованого на пологому березі Дніпра за 12 кілометрів нижче від Кременчука. Тут починається спорудження одного з найбільших в республіці Дніпровського гірничозбагачувального комбінату. Його будівництво довірено комсомолові України.

Новий гігант залізорудної промисловості щороку даватиме понад 15 мільйонів тонн руди. Протягом трьох-чотирьох років буде збудовано величезний кар'єр, споруджено корпуси збагачувальної фабрики, а до складу готового концентрату підведено канал від Дніпра, щоб цінну сировину відвантажувати металургійним заводам найдовшим видом транспорту.

В будівництві гірничозбагачувального комбінату молоді застосують багато нововведень. Вперше в залізорудній промисловості розкриті роботи проводитимуться за допомогою роторних екскаваторів. У минуле відійде і старий спосіб буріння, коли руду дробили вибухівкою. На новозбудові буде використано вітчизняні верстати вогневого буріння. Їх продуктивність в 7 раз вища, ніж у звичайних бурових механізмів.

Поруч з величезною промисловою будовою виростуть красиві житлі будинки для гірників, простягнуться рівні широкі вулиці з площами, численними скверами і парками. Виникне нове місто — місто юності, яке буде названо Комсомольськом-на-Дніпрі.

Центральний Комітет ЛКСМ України оголосив спорудження комбінату і гірничого міста на Дніпрі ударними комсомольськими будовами. В цьому році на будівництво прийдуть близько 6 тисяч молодих мулярів, бетонярів, арматурників, механізаторів широкого профілю. В село Радуті прибули перші молоді будівельники.

Хороший початок

Ще не так давно на молочно-товарній фермі бригади № 3 не було навіть добре обладнаного кутка відпочинку. За короткий час все змінилось на краще. Завітайте зараз на ферму.

...Кінчається вечірнє доїння, але доярки не залишають приміщення. До них приходять агроном колгоспу т. Козир, комбайнер т. Стець та інші комсомольці. Починається репетиція п'єси «Залізняк». Паралельно готується комедія «Сватання на Гончарівці». Зараз на ферму потягнулась молодіть, бо комсомолки-доярки звернулись до своїх товаришів із закликом — йти працювати на ферму. Та й сама молодіть бачить, що тут злагоджено працюють і добре відпочивають.

В. ПРОЦЕНКО,
секретар комсомольської організації колгоспу ім. Леніна, Петрівського району.

Йдуть шкільні канікули

ЮНІ ПОМІЧНИЦІ

У ВЕЧЕРІ, 3 січня, на вулицях міста чергували дружинники обрємбудресту. В центральному штабі залишилось нас лише двоє. І ось через поріг спочатку неспішно переступили три школярки.

— Канікули у нас. Допомогти б вам хотіли...
Правду кажучи, ми були здивовані їхньою появою.

Переглянувшись з товаришем, ми зрозуміли один одного: треба якось пояснити дівчаткам, що в дружинницькому ділі нічим не зможуть допомогти ці тендітні піонерки.

А вони ніби розгадали наші міркування:
— Тоді ми приберемо у кімнати штабу.
І через півгодини чисто-

Він виріс на будові

ЛЮДИНА крокує по естакаді, з-під якої вітер здіймає бризки дніпровської води. Зовсім поруч б'ються об бетон високий морський хвілі. В їх могутній гул влітається спокійний і розмірений шум гідротурбін.

Закінчився вже робочий день, та молодий будівельник Іван Махно не поспішає додому. Приемно отак пройтись узбережжям, помилуватись спорудами гідроелектростанції, що народилась на його очах.

В числі перших прийшов на будову демобілізований сержант Іван Махно. До служби в армії у хлопця передувала робота причіплювачем, а потім трактористом у колгоспі. На будову приїхав за півгодини комсомолу. Ось тут і розпочалась найяскравіша сторінка в його біографії. Великі справи гідробудівників відразу ж захопили його. В комплекс-

У ЛОЗОВАТСЬКУ середню школу ми приїхали в суботу надвечір. В коридорах вже нікого не було: уроки давно закінчились. Вирішили завітати до учнівського гуртожитку.

— Ідіть в колишню контору колгоспу, — сказала якась старенька бабуся, коли ми запитали її, де живуть школярі. — Там тепер учениці з Дельфінського.

Смеркалось. Наближаючись до гуртожитку, ми почули нестримний, зухваллий регіт, сварку, вигуки. Підходимо ближче. Біля входу в будинок кілька хлопців оточили дівчину. Певно, розмова була не з дружніх. Вигляд у дівчини — пригнічений, зляканий.

— Ви до нас? В гуртожиток? — запитала вона. Хлопці мигтю зникли. Дівчина (це була дев'ятикласниця Галина Тимошенко) запросила зайти.

Увійшовши до кімнати, дівчина вдячно заговорила:

— Добре, що ви прийшли, а то ці... хулігани, — Галина боязко глянула на двері, — вже хотіли, щоб я їх впустила сюди. Ще коли дівчата є, то не так страшно, а зараз дівчата поїхали додому за харчами...
Виявляється, щоразу,

Матері

ЦАТУЄ місяць-жнець на ганку,
Щоб хтось не зміг у дім зайти,
А ти не спиш. і до світанку
Мені відлисуєш листи.
Чи знаєш ти, що в нічку
злюю,
Коли гірський буран гуде,
Я теж, як місяць той,
вартую,
Оберігаючи людей.

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

тою виблискували шойно вимита підлога і витерті вікна. На столах були акуратно складені книги і газети. Дівчатка підказали також ті місця, де окремі люди, порушуючи загальноприйнятій порядок, розпивають алкогольні напої.

Хто ж ці піонерки, наші юні помічниці? Це шестикласниця середньої школи № 19 Валя Костенко, п'ятикласниця Люда Гриб і семикласниця Галя Дельова з середньої школи № 18.

Весь колектив дружинників від душі влячний вам, дорогі юні друзі!

М. ОВЧАРЕНКО,
П. ШВЕЦЬ,
дружинники,
м. Кіровоград.

ній бригаді Андрія Яворовського він оволодів будівельними спеціальностями. Товариші по бригаді допомогли йому набути спеціальності бетоняра, зварювальника, тесляра.

Восени Іван після тривалої перерви знову взявся за підручники — пішов у школі робітничої молоді. Комсомольці другої ділянки управління правого берега обрали енергійного юнака своїм секретарем. І тут не підвів Іван товаришів — хороще, з душею працював.

В напружені дні, коли води Дніпра швидко наповнювали Кременчуцьке море, коли терміново потрібно було забетонувати частину відкосів, начальник ділянки А. Ф. Рогозін сказав:

— Вирішено призначити тебе майстром.

Тепер ті гарячі дні вже позаду. Потужна ГЕС стала визначною віхою в житті багатьох її будівельників, одним з яких був Іван Махно.

Коли в дію було пушено останній, дванадцятий агрегат, Івана в числі кращих нагородили Почесною Грамотою ЦК ВЛКСМ.

В. ЛЕБЬОДКІН,
керівник позаштатного корпункту «Молодого комунара».

Який же це гуртожиток?

Тільки настає вечір і вулиці села стають безлюдними, в двері і вікна гуртожитку починають грукати хлопці, вимагаючи впустити їх до кімнати. Тоді дівчата кидають книжки і тримають двері. «Облога» продовжується кілька годин.

Треба сказати, що дівчата не беззахисні. У них є вихователька В. Герасимова. Та, певно, ці «дрібниці» побуту школярок проходять повз її увагу.

Дівчата живуть в гуртожитку на правах бідних родичів: не читають газет, не слухають радіо. Тому й не дивно, що вони не знають останніх новин.

М. ШЕВЧУК,
Ульянівський район.

В ШКОЛАХ ОБЛАСТІ

* В селі Попельнастому, Олександрійського району, закінчується будівництво нової школи. Незабаром учні перейдуть на одноступінь навчання.

А. СІНЯГОВСЬКИЙ.

* Щосуботи учні Новопразької середньої школи проводять комсомольсько-молодіжні вечори. Особливо цікавим був один з останніх вечорів, присвячений історії індійської математики. Його підготували члени математичного гуртка.

Після розповіді про минулу індійську математику, зроблений в ілюстрованій формі на фоні індійського пейзажу, присутнім запропонували розв'язати кілька цікавих загадок.

Потім відбувся концерт за заявками юних математиків школи.

М. ЗАБОЛОНА,
А. ГАЛЯН.

* У Кіровоградській середній школі № 8 відбувся цікавий вечір старшокласників. В гості до школярів завітала їх батьки, вчителька-пенсіонерка т. Олійник.

Спочатку учні з великим захопленням прослухали розповіді про життя в Кіровограді в старі часи.

Потім читались вірші, оповідання, виконувались пісні та демонструвався кінофільм.

Л. ФІНЄЄВА.

* На загальних батьківських зборах, які відбулися в Онуфріївській середній школі, вирішено створити університет для батьків. Обрано університетську раду в складі 15 членів, до неї ввійшли окремі вчителі та батьківський актив.

Т. ЗІНЧЕНКО.

НЕПОМІТНА ПРОФЕСІЯ

Шовечора людно в приміщенні бібліотеки Кіровоградського будівельного управління № 1.

— Дайте мені що-небудь з творів Джека Лондона, — звертається білява дівчина до бібліотекарки-комсомолки Поліни Коган.

— Будь ласка. Ось «Мартин Іден».

— Я вже читала.

— «Серця трьох?»

— Запишіть.

Задоволена дівчина бере книгу улюбленого письменника.

А до Поліни в цей час підходять два пенсіонери — М. І. Боровко і С. С. Волонко. Вони тут часті гості.

— Багато в мене хороших читачів, — говорять бібліотекарка. — Ось, наприклад, інтукатур О. Ковальова, бригадир комплексної бригади мулярів О. Нагородний, секретар-машиністка будівельного управління № 3 В. Шутейко та інші.

Поліна знає майже всіх своїх читачів. Та це й не дивно. Адже вона зустрічається з ними не тільки в стінах приміщення, а й безпосередньо на виробництві.

В дитячій бібліотеці

З кожним роком зростає кількість читачів в Аджамській дитячій бібліотеці. Завідуюча О. Богуненко і бібліотекарка Н. Аленіна тримають тісний зв'язок з учнями всіх шкіл нашого села.

В читальному залі проводяться голосні читки, обговорення книжок, бесіди з першокласниками.

Т. СИДОРЕНКО.

таючись з будівельних об'єктів, радісно сповіщає секретаря комсомольської організації В. Богуненка.

— Сьогодні дев'ять чоловік новеньких записалося.

Ще в 1956 році почала П. Коган працювати в бібліотеці. Поважають її робітники, як чуйного і доброзичливого порадирика.

— Я люблю свою роботу, — каже Поліна. — Моя професія, хоч і непомітна, але така ж корисна, як і почесна праця будівельника.

В. ГОНЧАРЕНКО,
муляр будівельного управління № 1.

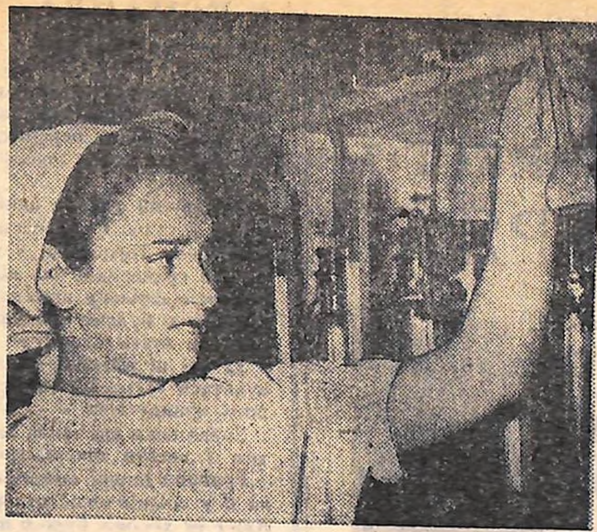
Майстер пошиву Олена Циганаш

Щирої вдячності від людей заслуговує молода трудівниця швейної майстерні комбінату побутового обслуговування Кіровоградського району Олена Циганаш. Прийшла вона сюди два роки тому, після закінчення учбового комбінату в м. Дніпропетровську.

Кмітлива дівчина швидко оволоділа професією. Тепер вона одна з крашних майстрів пошиву верхнього жіночого одягу. За час перебування в майстерні молода швея виконала більше 120 замовлень для мешканців районного центру.

Досвідчений майстер Олена Циганаш ділиться досвідом роботи з майбутніми швеями, які нині проходять тут виробничу практику.

І. НАЗАРАТІЯ.

Комсомолка Міла ІВАШЕНКО перший рік працює в лабораторії Перегонівського цукрового заводу, Головішівського району. Та вона вже добре освоїлася з своїми обов'язками, точно визначає наявність цукру в жемі, часно сигналізує про це виробничим змінам. Колектив лаборантів став для молоді робітниця добрим порадиником, другою сім'єю. Дівчина щиро заглядує своїм вчителем — М. А. ОНИЩУК, М. А. КІВЕНКО, Л. І. БЕЗБОЖНИЙ та іншими, які передають їй свій багаторічний досвід.

На знімку: Міла ІВАШЕНКО.
Фото В. МАЛИНОВСЬКОГО.

Працюють Відмінно

НА ОДНІЙ з нарад працівників культосвітніх закладів Новоізрайського району вивчили «Положення про клуб і бібліотеку відмінної роботи». Для більшої завідуючих культосвітніми закладами умови «Положення» стали програмною дією. Багато наполегливості і вміння, творчої праці доклали вони, щоб піднести свою роботу на належний рівень.

Нещодавно були підбиті підсумки. Звання клубу відмінної роботи присвоєно Васинському сільському клубові, де завідує Л. Печена. Тут щомісяця організовується читання 6—7 лекцій, систематично працює 6 гуртків художньої самодіяльності. При клубі є постійнодіюча агікультурна бригада.

Почесне право носити звання бібліотек відмінної роботи завоювала Пантазіївська та Мошоринська сільські бібліотеки (завідуючі Н. Могильна та Г. Сідельнік).

Пантазіївська сільська бібліотека першою в районі організувала відкритий доступ до книжкового фонду. Цей захід дав змогу поліпшити обслуговування населення. Тут, на абонементі—625 читачів, тобто все доросле населення села. Кожний з них прочитав у середньому по 18—20 книг, причому книговидача суспільно-політичної, науково-атеїстичної і сільськогосподарської літератури становить 30 процентів.

В Мошоринській сільській бібліотеці налічується 700 читачів. Їх кількість з кожним днем зростає. Зараз Г. Сідельнік добивається, щоб всі колгоспники стали активними читачами. Як в Пантазіївській, так і в Мошоринській сільських бібліотеках систематично проводяться читальні конференції, бібліографічні огляди, літературні вечори, виготовляються книжкові виставки, бібліотечні плакати, працюють книгопересувки та книгоноші.

І. СКОРИК,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

М. ЗВЕНИГОРОДСЬКИЙ.

с. Данилова Балка,
Ульяновського району.

Колгоспна радіогазета

СУБОТА. Шоста година вечора. І ось з репродукторів чується голос диктора:

— Говорить колгоспний радіовузол.

Про передовиків сільгоспартілі, про цікаві справи в школі, клубі, бібліотеці розповідається в кожній передачі. А інколи і ледарям, бракоробам, розрадачам колгоспного майна дістається по заслугі. Матеріали для радіогазети надходять від комсомольців, колгоспників, учнів Нерубайської середньої школи. У редакції заміток активну участь беруть вчителі. Вони ж і читають їх перед мікрофоном.

М. ГЕОРГІЦА,
вчитель.

с. Нерубайка, Ново-Архангельського району.

СІЛЬСЬКІ ДРУЖИННИКИ

— Ну, як, е у вашому селі порушники громадського порядку? — запитав я літнього мешканця села Данилової Балки.

Той посміхнувся: — Були та загули. — І додав. — На те і є народна дружина...

Вони й справді так. Раніше траплялись випадки, коли розперезувалися хулігани. Тепер це стало лише неприємною згадкою колгоспників і колишніх порушників. Бо тут добре діє народна дружина, до складу якої входить 40 комуністів, комсомольців, активістів села.

Робота тут цікава і різноманітна. Часто можна побачити, як у штабі члени народної дружини випускають свою газету «На гачок». Це — грізна зброя проти тих, хто з'являється на підпитку в громадських місцях, порушує порядок, займається самогоспінням.

...Біля клубу вивішено черговий номер сатиричної газети. Тут зібралися юнаки і дівчата. Чути веселий сміх, і раптом хтось із них почервонів і відійде геть. Напевно, йому дісталося.

В одному із номерів газети критикувався Микола Кулик, який вдова вчинив бійку. Під вдоволю карикатурою напис:

В хаті чути шум і крик,
То бушує наш Кулик,
Нализавшись самогону,
Проганяє жінку з дому.
Штаб дружинників ви-

ключив із своїх рядів М. Кулика. Пройшло небагато часу, а він немов переродився: став добре жити з дружиною, кинув пити горілку.

Довгий час довелося «ставити на ноги» і Стапана Барського, який вчинив у селі бійки, пиячив. Зараз він сам допомагає дружинникам, готується вступити в їх ряди.

М. ЗВЕНИГОРОДСЬКИЙ.

с. Данилова Балка,
Ульяновського району.

Читач порушує питання

МОЛОДІЖНЕ КАФЕ ПОТРІБНЕ!

Ми зупинились біля яскраво освітленого будинку, на фасаді якого горіли неонові літери: «Вечірнє молодіжне кафе-клуб». І хоч я з приятелем давно вже вийшов з комсомольського віку, ми не змогли утриматися від спокуси... увійти в приміщення.

Великий, світлий зал, гомін веселих голосів, дзенькіт посуду... Зупинились в пошуках вільного місця. В ту ж мить до нас підійшла дівчина і допомогла нам влаштуватися. Розговорилися. Нова знайома порадила замовити кофе та булочку. Потім дівчина, попросивши пробачення, відійшла у глибину залу, а незабаром повернулася з відповідальним черговим. Анатолій, так звали юнака, розповів нам про історію створення кафе.

Наше молодіжне вечірнє кафе створено по ініціативі студентів педагогічного інституту та учнів технікумів міста. З їх числа складається і рада кафе. При ній працюють комісії — господарська, культурна і пивовна. Зверніть увагу на наше меню. Дорогих страв не знайдете. Найбільш дешева і смачна їжа — смажена картопля. Ну, звичайно, — запашне, натуральне кофе. У нас його дуже добре готують. А булочки! А гарячі булочки. На них завжди великий попит. Крім того, в кафе ви можете знайти пляшку кефіру, склянку сметани. Все це зовсім дешево і, головне, корисно.

Кожного вечора, — продовжував Анатолій, — в кафе відбувається якийсь захід. Цією справою займається культкомісія. Частими гостями кафе бувають шахісти, які дають сеанси одночасної гри. З читанням власних творів перед молоддю виступають місцеві поети, демонструють своє мистецтво самодіяльні і професійні артисти. Систематично влаштовуємо також літературні диспути, обговорення нових вистав і кінофільмів. Ви зверніть увагу на плакати.

Ми виконали це прохання. Кидаються в вічі мальовничі лозунги:

«Прочитай книгу Ю. Германа «Один рік!»

«Обов'язково подивись в театрі ім. Кропивницького «Іркуску історію!»

«Готуйся до обговорення фільму «Північна повість».

— Кафе тільки для студентів? — запитали ми.

— Не тільки — відповів Анатолій. — Вхід вільний для людей будь-якого віку.

Наприкінці ми змушені депо вибачитися перед читачами. Все, що описане вище, лише плід авторської уяви. Такого кафе в Кіровограді поки що немає, хоч воно дуже і дуже потрібне.

О. ГУДАЛОВ,

член позаштатного відділу культури і мистецтва «Молодого комунара».

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

„ХОЛОДНО, ОЙ, ХОЛОДНО...“

БАЖАЄТЕ знати, яка найбільш популярна пісня у молоді с. Балахівки? Будь ласка — «Холодно, ой, холодно...». Тільки-но ввійдуть у клуб, так і затягують її. І не тому співають юнаки і дівчата, що дуже люблять цю пісню, а тому, що в сільському клубі справді дуже холодно. Завідуючий клубом т. Петров неодноразово звертався до завгоспа І. Тендюка, до голови колгоспу П. Ткаченка. Поки ці керівники тільки обіцяють. Вони не розуміють, що молоді вже давно набридло тішити себе обіцянками тт. Тендюка і Ткаченка.

Петрівський район.

А. КОВАЛЕНКО.

БІЛЬШЕ ДО НИХ НЕ ПОВЕРНУСЯ

НАРОДИВСЯ в 1941 році в селі Дмитрівці, Знам'янського району. Коли закінчив сім класів, вирішив, що досить вчитись, почав працювати у колгоспі на різних роботах. Але й до праці «душа не лежала». І ось я, 17-річний хлопчина, втік з дому, подався у мандри.

Ту зустріч на станції Шевченкове і зараз пригадую до найменших подробиць. Підійшли тоді до мене два парубки і запитали:

— Куди ти ідеш?

Дивне запитання! Я й сам добре не знав, куди мандрую. Нові знайомі запропонували піти до них додому. Довідавшись, що я голодний, вони нагодували мене, залишили жити в себе. А через три дні повели в молитовний дім. З цього й почалося. Я бачив, що мене настигливо втягнуть у секту.

Зрештою довелося дати клятву, що ніколи не відступлю від віровчення п'ятидесятників, бо так зажадали «брати». Я повернувся до своїх батьків, але щосуботи приїжджав у селище Шевченкове до Григорія Гарбуза, де відбувалися моління.

Так тривало до того часу, доки не викликали у військкомат. Я мав іти на військову службу. Медична комісія встановила, що мені потрібно робити операцію. Отут і відкрили своє справжнє обличчя сектанти. Вони заявили, що, коли погоджусь на операцію, то мене за велінням бога вб'ють. «Брати» й «сестри» твердили, що тримати зброю в руках — великий гріх.

КУТОЧОК АТЕЇСТА

Їхні залякування не могли не справити враження. Зі слів однієї віруючої я знав, що у цій общині раніше приносили жертви. Навесні 1959 року мені пресвітер, теж пропонував принести себе в жертву богові, але я категорично відмовився.

В общині моління проходять при закритих вікнах: ніхто з сторонніх не повинен бачити, як відбуваються богослужіння сектантів. Кожний віруючий щомісяця зобов'язаний платити внески, які потрапляють у бездонні кишені керівників секти.

Сектанти вірять у те, що на п'ятидесятний день «після воскресіння Христа» на апостолів зійшов «дух святий», який і тепер може зійти на будь-якого віруючого, якщо він удостоїться цієї благодаті. П'ятидесятники на своїх зборах моляться до нестями, доводять себе до такого хворобливого стану, що їх починає трясти. Тоді вони кричать, буркочуть щось незрозуміле, стогнуть.

В газеті я читав виступи колишніх віруючих, які рішуче порвали з мракобессям. І я теж приєдную свій голос до їхнього. Не вірте пресвітерам та їх поплічникам, не йдіть у молитовний дім! Там безсовісно обдурюють людей, аби виманити з них побільше грошей. В цьому я переконався

Василь ТЮПА,
прічплювач.

с. Чутівка, Цибулівської сільради,
Олександрівського району.

Внучка великого КОБЗАРЯ

Поставлю хату і кімнату, садок-райочок насаджу.

Так мріяв багато років тому великий український поет Тарас Григорович Шевченко. Та не судилося збутись тим мріям.

По-іншому склалось життя внучки Кобзаря — Катерини Максимівни Красицької, яка дожила до наших сонячних днів. Її батько — син старшої сестри Тараса. Немало горя зазнала Катерина Максимівна на своєму довгому, 87-річному віку. Царські власті жорстоко переслідували її за те, що вона була близькою родичкою поета-революціонера.

— Майже півстоліття жила в злиднях і безправ'ї, — з сльозами на очах згадує Катерина Максимівна. — Восьмирічною дівчиною блукала з батьком по панських економіях, у вісімнадцять — пекла хліб для робітників у поміщика Абаза в селі Сигнаєвці, згодом батракувала у пана Хоменка на Київщині. Розправилася я надружену спину лише в 1917 році, коли збулись пророчі слова Тараса: трудящі повстали, кайдани порвали і вражою злою кров'ю волю окропили. Старість моя забезпечена — одержую персональну пенсію, на кожному кроці відчуваю любов і піклування рідної партії і радянського уряду.

Внучка поета розповідає, як її батько прихвовав ріднини зв'язки з Кобзарем, щоб не позбутись роботи. Та одного

разу це таки сталося в с. Долгівці на Херсонщині, де поміщиця-полька Жабоклицька вигнала його серед зими на вулицю. Катерина Максимівна пригадує пошпирену в свій час пісню, яку вона чула від брата Дем'яна. Ось уривки з цієї пісні:

*Зійшов місяць над горою
Та й став голосити:
Умер Кобзар України,
Що ж маєм робити?
Сподівалися Шевченка
Цей рік на Україну.
А дїждалися побачити
Його домовину.
Місяць бачив, як учора
Могилу копали,
І в могилу домовину
Тихо опускали.
Спи, Тарасе, тихо-тихо.
Поки хтось розбудить.
Твого слова Україна
Повік не забуде.*

До невеличкого привітного будиночка, що ледь-ледь видніється серед густих знам'янських садів, часто прямують люди з усіх кінців України.

За рішенням Кіровоградського обласного комітету для внучки Кобзаря в м. Знам'яні споруджується будинок. Сторіччя за дня смерті свого дідуся Катерина Максимівна з дочкою Антоніною Веремівною відзначають в новому світлому будинку.

— Те, про що тільки мій мріяв наш незабутній дідусь Тарас, — схвильовано говорить Катерина Максимівна, — стало можливим в наш щасливий час.

**А. ЩЕРБА,
Г. ПОЙЧЕНКО.**

На знімку: К. М. Красицька.

Новий крок до агресії

ВАШИНГТОН, 4 січня. (ТАРС). Тут офіційно оголошено про розрив Сполученими Штатами дипломатичних відносин з Кубою.

В опублікованій заяві президента Ейзенхауера про розрив дипломатичних відносин з Кубою говориться, що цей крок є заходом у відповідь на вимогу уряду Куби, щоб уряд США ско-

ротив персонал свого посольства в Гавані до 11 чоловік.

Як відомо, революційний уряд Куби мотивував вимогу про обмеження персоналу посольства США в Гавані тим, що більшість співробітників американського посольства займається шпигунством і допомагає контрреволюційним елементам.

Є КОМАНДА ХОКЕЇСТІВ!

Нещодавно я слухав радіопередачу про зустріч між збірними хокейними командами Канади і Радянського Союзу. Коли передача закінчилася, я подумав: «А чому б у нашій школі не створити хокейну команду?»

На другий день я прийшов до школи і поділився своєю думкою з учителем фізкультури Іваном Михайловичем Петровим, з товаришами.

Мою пропозицію всі підтримали, і невдовзі ми створили шкільну команду юних хокеїстів.

— Де ж будемо тренуватися? — турбувалися одні.

— Де взяти інвентар? — запитували інші.

Та всі ці питання незабаром були вирішені: тренуватися — на місцевому ставку, а ковзани у кожного знайдуться.

Зараз поки що тепла погода, та ми не падаємо духом і швидко оволодіємо теорією гри.

Гравцям нашої команди було б дуже приємно, коли б у кожній школі створювалися команди хокеїстів. Адже як хороше було б помірятися силами на районних, а то й на обласних змаганнях!

Микола ПИЛИПЕНКО.

МОЛОДОМУ КОМУНАРУ Відповідають

«З радгоспу надійшов лист» — під таким заголовком в нашій газеті за 30 вересня 1960 р. була надрукована кореспонденція. В ній розповідалось, що в радгоспі Маловисківського цукрокомбінату занедбана культурно-освітня та виховна робота серед молоді, погано поставлене громадське харчування.

Секретар Маловисківського райкому ЛКСМУ тов. Сиченко повідомив редакції, що наведені факти підтвердились.

Поліпшено житлові умови молодих робітників. В гуртожитках налагоджено регулярне чергування комсомельців. Активізована робота клубу.

За грубе поводження з робітниками на керуючого відділком т. Артюшкова накладене партійне стягнення.

В газеті за 30 листопада 1960 р. був надрукований фейлетон «Патентована пошлість». В ньому йшлося про погане обслуговування населення гравером В. Й. Грозинським.

Директор міського побутового комбінату «30 лет Советской Украины» повідомив редакції, що наведені факти малі місце. Гравера тов. Грозинського звільнено з роботи.

В погоні за метеорами

КОЛИ ГИНУТЬ ПЛАНЕТИ

У ПЛАНЕТ, як і в людей, своє життя. Вони народжуються, живуть, умирають. Проіснувавши багато мільярдів років, вони розпадаються на незліченну кількість великих і малих уламків, які «блукають» по просторах Всесвіту. Нарешті, зустрівши на своєму шляху одну з галактик, вони стають її невід'ємною частиною.

Так, за передбаченнями вчених, утворились малі планети — астероїди. Найбільша із них — Церера — має діаметр в 770 кілометрів.

Всього астероїдів в сонячній системі близько двох тисяч. Кожний обертається навколо Сонця по своїй орбіті. Малі планети утворюють між Марсом і Юпітером так звані «попса» і інколи пересікають орбіту Землі. На небі з'являється вогненна куля — болід. Її видно навіть вдень.

Але яскраві боліди з'являються надзвичайно рідко. Інша справа — метеори.

«ПАДАЮЧІ ЗІРКИ»

Уявіть на хвилину, що ви залишили Землю і опинилися в космічному просторі. Тут все буде незвичайне: Сонце стане в багаті разів меншим, величезним здасться диск Землі, чорнота озорне вас з усіх боків. І раптом ви помічаєте рухомі крапки, які з величезною швидкістю проносяться мимо, — це метеори.

Кожну добу на Землю падає багато мільйонів таких «зірок».

...26 грудня 1933 року жителі Первомайського селища, що в Івановській об-

ласці речовини, якими заповнений Всесвіт.

До недавнього часу вчені вважали, що космічний простір — гігантський вакуум. Але космос живе. Він заповнений метеоритним пилом. Давайте в думках приєднаємося до одного з метеорів і разом з ним полетимо до Землі, яка представляється нам звідси у вигляді кулі. По краях сфери — біла кайма. Це хмари з'єднуються з гребенями гір. З кожною секундою швидкість збільшується. Нарешті, разом з метеором входимо у верхні шари атмосфери. Рух уповільнюється. На висоті близько шестидесяти кілометрів повітря достатньо щільне, щоб розповсюджувати звук. Тут утворюється так звана балістична хвиля. Якщо метеор крупний, на поверхні Землі чути ніби гуркіт грому.

Проходить декілька секунд — в атмосфері пройдемо близько п'ятидесяти кілометрів. Космічна швидкість втрачена. Метеор розжарюється. Навколо нього утворюється газова оболонка, яка тягнеться довгим шлейфом за небесним тілом. Тут метеори, звичайно, згорають. І тільки найкрупніші прориваються крізь атмосферу і на невеликій висоті розсіпаються на сотні дрібних іматочків. Деякі з них падають на поверхню.

Кожну добу на Землю падає багато мільйонів таких «зірок».

...26 грудня 1933 року жителі Первомайського селища, що в Івановській об-

КОРОТКІ НОТАТКИ

про спортивні непорядки

Хороший був стадіон при Бандурівській середній школі, Олександрійського району. Тут — і футбольне поле, і бігові доріжки, і ями для стрибків, і... Та чи варто зараз перелічувати всі спортивні споруди, які раптом зникли. Серед білого дня зникли! Немає тепер де тренуватися ні учням, ні спортсменам колгоспу. Голова правління артілі імені Сталіна Г. Буйнов дав розпорядження розмістити на стадіоні сільськогосподарські машини та інший інвентар. Правда, голова пообіцяв нам спорудити новий стадіон... Та обіцянка так і лишається обіцянкою. Напевне, Г. Буйнов дотримується принципу: обіцяного три роки ждуть.

М. ТРЕГУБОВ,
викладач Бандурівської середньої школи.

Мріяли бобринецькі борці тренуватися на справжньому килимі. Мріяли і борючись на кількох гімнастичних матах, прикритих брезентом. Коли ж з Ново-Українки привезли півкільми і покривало для нього, секція значно розрослася.

А тут якраз і мрія спортсменів збулася — з'явився цілий килим! Хоч і без покривала, а все-таки килим, Почали боротися. Мати розсуваються, хлопці збивають коліна об підлогу. Звернувшись тоді ми до голови районної ради ДССТ «Колгоспник» В. Костюка:

— Де ж покривало?

— Ніде купити.

Опісля була інша відповідь:

— Нізащо купити.

А голова районної ради Союзу спортивних товариств і організацій С. Захарченко сказав:

— Мак сто років не родив, і голоду не було... Отак і боротьба...

Отак-то у нас справи, шановна редакціє.

Л. МЕЛЬНИЧЕНКО,
член секції боротьби.

ласті, спостерігали дуже цікаву картину: все небо ніби заискрилося і вкрилось яскравими, світлими крапками. Випав «метеоритний» дощ. В район падіння відбулась експедиція, яка

вранці 30 червня 1908 року нашу планету відвідали люди з космосу. Їх корабель, оснащений ядерними двигунами, вибухнув.

Як не заманливе припущення письменника-фантаста, воно мало обґрунтоване. Вчені вважають, що Земля зустрілася з гігантським метеоритом. Ввійшовши в атмосферу, «космічний пошпирен» нагрівся до декілька мільйонів градусів і перетворився в гігантський згусток розжарених парів.

В минулому році в Центральному Сибіру, в районі падіння метеорита, працювало декілька експедицій. Вони досліджували ґрунт, дерева, воронки. Але прямих доказів, тобто іматочків метеорита, поки що не виявлено. Зариз Академія наук готує нову експедицію, і можна надіятися, що таємниця Тунгуського метеорита буде остаточно розкрита.

БОМБАРДУВАННЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Поки ви читаете цю статтю, до Землі наближається і згорить декілька метеоритів. Вони для нас не небезпечні: «товста шуба» — атмосфера — захищає нас від космічних посланців. Але чи можлива зустріч міжпланетного корабля з метеоритами, коли люди відправляються в першу подорож по просторах Всесвіту? Можливість такої зустрічі в космосі ніхто не виключає. Адже ми не боїмося, що в один прекрасний момент нам на голову упаде метеорит! Однак, корабель, за передбаченням учених, напевне зустріне-ть-ся з метеоритним пилом, який часом неозброєним оком і не помітиш. Вдарившись об стінку ракети, маленькі космічні частинки можуть пошкодити обшивку. Тому для запобігання майбутніх космонавтів ракета повинна складатися з дуже міцних матеріалів. Що такі матеріали у нас є, доведе благополучне повернення на Землю радянського космічного корабля з Белкою і Стрелкою.

В. ГУБАРЄВ,
інженер.

«МЕТЕОРИ-МАЛЮКИ, МЕТЕОРИ-ГІГАНТИ»

У Москві в Міністерстві геології Академії наук СРСР. Тут знаходиться краща в світі колекція метеоритів. На стендах — химерної форми космічні тіла. Одні зовсім мляосні — в два-три грами, інші — в декілька сотень кілограмів. Та одне у них спільне — вони мають однакову структуру і утворені з відомих на Землі порід. Це зайвий раз доводить, що небесні тіла тісно зв'язані з одним. Так що, відправившись на Марс або Венеру, земні космонавти зустрінуться із знайомими мінералами.

...В штаті Арізона в США є величезний кратер, глибина якого 180 метрів, а діаметр — 1.200 метрів. Цей кратер утворився після падіння метеорита. Зараз важко навіть уявити, якої він був величини. Напевно, метеорит важив мільйони тонн! Вдарившись об поверхню, він вибухнув, осколки розлетілися далеко в сторони.

І все-таки це не найбільший метеорит, який попав на Землю.

Суперечка про Тунгуський метеорит продовжується 15 років. Письменник А. Казанцев висунув гіпотезу, що

ЗІРКОЛІТ ЧИ АЕРОЛІТ?
Суперечка про Тунгуський метеорит продовжується 15 років. Письменник А. Казанцев висунув гіпотезу, що